

BRAZALIADA 2

Het vervolg ...

Eerste druk 2021

© R. Anouke van der Wart

Correctie en redactie: Mireille van der Wart

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Met dank aan mijn vrouw Mireille voor alle hulp
in het corrigeren en redigeren
en haar ideeën als ik weer eens in de knoop zat.*

Brazaliada 2

Het vervolg ...

Hoofdstuk Een

We blijven dicht tegen elkaar aanstaan, op de hoek bij het grote raam in de vertrekhal.

We weten even niets te zeggen of te vragen, alleen maar te huilen van opluchting.

Dan laat ik haar los, stap iets naar achteren en kijk vol liefde in het betraande gezicht van Aña, die probeert haar stem terug te krijgen.

“Waarom?”, is het enige wat ze weet te zeggen.

“Ik heb in Nederland een huis, een baan, mijn ouders, mijn zus, mijn kat, familie, de sportclub. Dan ga je dus eerst naar huis en lost alles op. Dat is zoals het hoort in Nederland. En dat is hoe ik het voelde, hoe ik het zou moeten doen. Maar eenmaal wachtend om in te stappen, vond ik mezelf een lafaard. Tenslotte kun je het ook per telefoon of per mail vertellen. Op het laatste moment wist ik zeker dat ik er niet voor hoefde terug te keren. Ik wilde ook niet meer terug. Ik wilde je geen dag, geen uur zelfs geen minuut meer missen! Maar nu moeten we wel zo naar de aankomsthal mijn bagage van de band halen en straks wat bellen en mailen. Maar dat doe ik wel bij jou thuis.”

Aña haar gezicht is nat, haar haar is door de war, maar ze straalt zoals ik haar nog niet eerder heb gezien.

“Kom, dan gaan we je bagage ophalen en met de bus naar ons huis, niet mijn huis maar echt, echt, ons huis. Wat zal die vriendin van mij straks opkijken als ik met jou thuiskom. Vanavond of morgen moet je maar gaan doen wat je nodig acht. Bellen of mailen naar wie je wil.”

Een half uurtje later zitten we in de bus, tegen elkaar aan.

Het maakt niet uit of ze kunnen zien dat we samen zijn, daar heb ik geen twijfel over.

Dan moet ik haar iets vertellen wat ik de afgelopen drie weken achterwege heb gelaten, namelijk dat ik al tien jaar met Paul samenwoon of liever gezegd samenwoonde, want ook daar is nu een einde aan gekomen. Ik denk dat ik de keren dat ik 'haar' zag, mijn lesbische scharrel zoals ik haar noemde, maar toevallig vergeet te vertellen. Het is allemaal al moeilijk genoeg.

Als we uitstappen bij mijn nieuwe woonadres waar ik nog nooit ben geweest, ik sleep mijn rolkoffer en Aña draagt mijn rugzak.

Ik realiseer me dat ik reëel gezien, niets meer heb. Geen huis, geen baan, geen inkomen, geen vervoermiddel, nauwelijks persoonlijke spullen, helemaal niets. Bijna al mijn persoonlijke eigendommen zijn in het huis dat ik heb achtergelaten. Ergens vind ik het een heel enge gedachte al heb ik hier zelf voor gekozen. Nee, niet gekozen. Ik kon gewoonweg niet anders.

Een nieuwe start, een schone nieuwe start, al zal ik mijn nu-ex wel vragen om kleren en wat meer naar me op te sturen.

Ik doe mijn best dit soort problemen voor haar niet zichtbaar te maken, ook al vullen ze mijn hoofd. Maar niet zeuren Puck, je hebt een beslissing genomen. Je bent nog jong genoeg en samen met Aña bouwen jullie aan een nieuwe toekomst samen.

Ze is zo ontzettend blij met mijn beslissing, na al die dagen verdriet over mijn aanstaande vertrek. Ik vraag me af hoe het de komende tijd met haar zou zijn gegaan als ik deze emotionele stap niet zou hebben genomen. Niet al te best, dat weet ik zeker. En met haar naar Nederland gaan is geen oplossing. De wetten om je geliefde binnen te

laten komen en te houden zijn veel te streng. Een veel te lange afstandsverhouding is iets wat bij ons niet zal werken.

Aña doet de deur voor me open en kijkt me zo lief en zo blij aan dat mijn hart er bijna letterlijk van smelt. Alle problemen die net nog mijn hoofd vulden verdwijnen binnen een seconde en ik weet dat ik, ondanks alle nog te verwachten problemen, de juiste beslissing heb genomen.

Ik kom binnen in wat je het beste kunt omschrijven als een ruime studentenwoning die duidelijk met liefde is ingericht.

Het heeft sfeer en straalt warmte uit. Geen minimalisme met koude zakelijke tinten maar meer een Zuid-Europese huiselijkheid.

Aña ziet mijn verbazing.

“Èn, vind je het wat, mijn huisje?”

“Nou en of! Heb je dit zelf ingericht? Het ziet er mooi en gezellig uit.”

“Daar heb ik wel een paar jaar over gedaan, maar het is nu wel naar mijn zin. Maar als je iets niet mooi vindt, dan passen we het samen aan. Het moet een thuis zijn voor ons beiden, niet voor mij alleen.”

“Er hoeft voor mij helemaal niets veranderd te worden. En als er wat komt dan doen we het ook samen. Het is voor mij nu ook ons huis.”

Maar dan komt de vraag hoe ik in Nederland woonde en of het daar duur of moeilijk is om een huis te huren of te kopen.

Ik vraag aan haar of ze koffie of thee wil maken voor ik dit soort vragen ga beantwoorden. Om de vakantiesfeer niet te bederven heb ik haar niet verteld dat ik tien jaar heb samengewoond en een relatie had op het moment dat wij voor elkaar vielen.

“Kom”, zegt Aña, “ik laat je de rest even zien.”

Het huis blijkt een redelijke keuken te hebben met zelfs een magnetron. De badkamer is duidelijk ouder maar heeft een werkende douche met warm en koud water en de slaapkamer heeft een tweepersoons bed met een behoorlijk snufje Spanje in de inrichting. Tot mijn verbazing heeft het huis zelfs een logeer/rommelkamer. Mochten mijn ouders willen langskomen, dan hoeven ze niet meteen in een hotel en dat is wel zo gezellig.

Ik ben onder de indruk. In mijn studentenjaren heb ik heel wat studentenwoningen en -kamers gezien, maar er was er niet één die met zoveel liefde en aandacht voor detail was ingericht.

Aña bloost als ik haar dit vertel.

“Ik moet nog wel wat ruimte vrijmaken voor jouw spullen, maar dat doe ik morgen wel.”

In de keuken pakt ze een fles wijn uit de koelkast en twee glazen uit een kast in de kamer.

De huiskamer heeft een op het oog comfortabele bank met verschillende kleden eroverheen. Daarnaast staat een wat oudere en versleten fauteuil bedekt met een grand foulard en in het midden een kleine houten salontafel.

Ik laat me op de bank vallen en Aña zet de fles wijn met de glazen het tafeltje.

Ze gaat naast me zitten en kruipt tegen me aan.

“Ik zal óf straks óf morgen wel de nodige apps en mails moeten schrijven, anders word ik als vermist opgegeven. Als eerste zal ik zo even mijn ouders bellen, die dan mijn zusje wel zullen inlichten.”

“Liefje, doe wat je moet doen en gebruik alle tijd die je nodig hebt. Ik zal ondertussen gaan informeren hoe ik je moet registreren zodat je

hier legaal kan verblijven en werken. Of wil je eerst nog een tijdje wennen voor je iets gaat doen?”

“Ik was na een dag al aan dit land gewend. Het thuisvoelen kwam vanzelf, dus dat is er al. Als we de papieren regelen dan wil ik wel eerst een taal cursus Spaans doen want om een baan te zoeken zonder de taal fatsoenlijk te kunnen spreken lijkt me volkomen nutteloos.”

“Daar heb je gelijk in, maar ik ga maandag meteen naar het stadhuis om je hier in te schrijven en alles uit te zoeken in verband met dat je hier nu bij me woont. Wat heb je eigenlijk voor opleiding gedaan, want dat kan ook wel eens meespelen.”

“Mijn middelbare schoolopleiding is de hoogste die er is in Nederland en die geeft je ook toegang tot de universiteit. Ik heb Economie en International Business gestudeerd aan de universiteit van Leiden, dus dat zal ook hier wel te pas kunnen komen.”

“En je huis, is dat gehuurd of gekocht en wat wil je met de spullen doen die erin staan?”

Nu kom ik er niet meer onderuit en vertel haar dat ik samenwoon(de) in een koophuis, met Paul, een trauma-arts die momenteel op de eilanden in de Middellandse Zee werkt in de hulpverlening.

Even is Aña stil, dit is iets wat ze moet verwerken.

Alsof het zo moet zijn, krijg ik een beloproep op mijn mobiel. Met één blik zie ik de naam van de beller: Paul. Ik neem op en zeg: “Eén seconde.”

“Nou, dit is hem. Op de luchthaven heb ik hem al een app gestuurd dat ik hier blijf, maar hij wil natuurlijk wel het hoe en waarom weten.”

Dan ga ik het gesprek met hem aan. Het blijkt dat hij dit al een tijdje verwachtte, al kwam dit wel heel erg snel. Een positief punt voor hem

is dat hij nu langer kan blijven werken in de noodopvang, wat ze hem hebben voorgesteld, maar dan in een leidinggevende functie. Ook heeft hij een goed contact met een jonge verpleegster uit Duitsland, die hij vanwege ons op een afstand heeft gehouden. Dat kan hij nu ook een kans geven. Blijkbaar was onze relatie dus aan twee kanten 'op'. Daarom is hij ook niet boos, maar alleen teleurgesteld dat het in een stroomversnelling is gekomen. Hij is blij dat ik het huis aan hem laat. Met zijn toch wel riante salaris kan hij de hypotheek ook alleen betalen. Wel belooft hij mij bij het overzetten van de hypotheek op zijn naam mij een bedrag te sturen; tenslotte heb ik ook al die jaren aan het huis meebetaald. Ik vraag hem om spullen die van mij zijn naar mij toe te sturen. Bij vraagtekens van wie wat is, kan hij me appen. Aan mijn ouders zal ik vragen al mijn kleding en verzorgingspulletjes nog deze week in te pakken en naar mij op te sturen. De rest laat ik aan hem over. Maar we komen er wel uit, dat weet ik zeker. Voor we ophangen wensen we elkaar succes en beloven contact te houden.

Na het ophangen leg ik mijn mobiel op het tafeltje. Aña heeft ondanks dat ze er niets van heeft verstaan wel de indruk gekregen dat het een gesprek was met een goede uitkomst. Dat hoorde ze aan de toon en zag ze aan mijn gezichtsuitdrukking.

Ze slaat haar armen om me heen en kust me op de wang.

“Zo te zien en te horen ging het makkelijker dan verwacht hè?”

Daar heeft ze gelijk in en ik vertel haar zo precies mogelijk waar we het over hebben gehad.

“Dus hij heeft ook al een ander op het oog? Dan blijkt dat jullie relatie meer aan z'n einde was dan jullie zelf wisten. Gelukkig maar, dan gaat het zonder al te veel boosheid en verdriet.”

Ze schenkt ons de wijn in en we toosten op onze toekomst samen.

Dan horen we de voordeur open gaan en een stem roept: “Aña schat, ik heb vloeibare zakdoeken bij me om je tranen te drogen.”

Verbaasd kijk ik haar aan, maar ze schiet in de lach en vertaalt:

“Julia, dat is mijn vriendin al sinds ik hier woon. Ze heeft vloeibare zakdoeken bij zich om mijn tranen te drogen.”

Dan steekt er een arm om de hoek van de woonkamer met in haar hand een flinke fles drank.

“Taraaa, schenk maar vas.....” Ze stopt met praten als ze de hoek om komt en vol verbazing naar ons samen op de bank kijkt.

Dan volgen er een paar zinnen in heel rap Spaans tussen Julia en Aña waardoor Julia een brede lach krijgt en gelijk tegen mij begint te praten. Aña onderbreekt haar omdat Julia niet door heeft dat ik zo goed als geen enkel woord Spaans spreek.

Dan loopt Julia naar mij toe en stelt zich in het Engels met een vet Spaans accent aan mij voor. Aña heeft mij net al voorgesteld.

“Ik was zo benieuwd naar hoe je zou zijn en hoe je eruit ziet.”

Julia doet haar best om met me te praten.

“Het was nogal een verrassing voor jou hè? Gezien je reactie op de app van Aña met WTF?”, zeg ik al lachend.

Ik kan het niet laten haar een beetje te plagen. Als ik zie wat voor persoon het is, weet ik zeker dat ze dit kan hebben.

En ik heb gelijk: Julia schiet gelijk in een lachbui en begint weer in het Spaans iets uit te leggen.

De sfeer is prima, de meiden hebben lol met elkaar en hoewel Aña haar best doet om het een en ander te vertalen, mis ik de punten waarom er zo gelachen wordt. Dat motiveert mij nog meer om zo snel mogelijk de taal te gaan leren.

Omdat de fles drank van Julia nog steeds onaangebrouwen is, besluit ik maar een paar glazen in te schenken.

Ik hou het glas omhoog en roep 'proost'. Julia begrijpt als eerste wat proost inhoudt en roept het ook. Wat voor drank Julia heeft meegenomen weet ik niet, maar volgens mij kun je er een auto op laten rijden. De meiden zetten er de vaart in en drinken een paar glazen achter elkaar. Ik stop na één glas.

Dat is maar goed ook want enige tijd later zijn beide dames aardig beneveld. Het is alsof ik weer op de universiteit zit met de studentenfeestjes.

Ondertussen voel ik dat ik behoorlijk moe ben geworden na die lange en vooral emotionele dag. Ik sta op, wens de dames welterusten en loop naar de slaapkamer.

Mijn koffer staat bij het bed en ik haal mijn slaapshirt eruit.

Voor de rest geloof ik het wel en duik het bed in, dat onverwacht comfortabel is.

Zodra ik lig realiseer ik me dat dit het bed is waar Aña de hele nacht heeft liggen woelen of ik haar echt zou komen ophalen en waarom notabene een Nederlandse vrouw zo in haar gevoelens zat, terwijl ze zich nog nooit tot een vrouw aangetrokken voelde.

Ergens weet ik hoe het voelt. Ondanks dat ik voor ik op vakantie ging regelmatig met Ellen naar bed ging, die ik om mijn schuldgevoel hierover te temperen 'haar' noemde. Om de een of andere reden leek het me dan minder erg. Wat natuurlijk nergens op sloeg.

Maar zo van een vrouw gaan houden op het moment dat ik haar alleen maar zag, dat had ik nooit kunnen voorspellen. Zo zie je maar dat het leven je altijd weet te verrassen.

Soms goed en soms slecht. Maar in dit geval is het sterk genoeg om er mijn hele leven in Nederland voor op te geven.

Terwijl de meiden op de achtergrond lachen en kletsen, vallen mijn ogen dicht en ben ik vertrokken.

Hoofdstuk Twee

De volgende ochtend word ik wakker met de zon in de slaapkamer.

Naast me is Aña nog in diepe slaap en ze laat af en toe kleine snurkjes horen.

Zachtjes, om haar niet wakker te maken, schuif ik het bed uit en loop wat rond. Een huis ziet er bij daglicht toch anders uit dan bij kunstlicht. Op het tafeltje staat nog de fles drank met twee net niet leeggedronken glazen.

Ik heb geen idee hoe laat ze het hebben gemaakt.

Maar ik heb wel als een blok geslapen, ondanks een vreemd huis en bed. Door de vakantie ben ik wel aan Aña naast me in bed gewend.

Ik doe nog een paar gordijnen open en het valt me op hoe stil het buiten is. Ook al is het maar een klein huisje, zeker als ik het vergelijk met het huis dat Paul en ik in Nederland hadden, heeft het wel de sfeer van wat ik een vakantiehuisje zou noemen. Alles heeft net even meer kleur en aankleding dan je in de noordelijke landen zult vinden.

De straat waaraan het ligt is smal en af en toe hoor je er een brommer voorbijkomen.

Een brommer of scooter, dat is misschien voor mij wel een goed vervoermiddel.

Goedkoop, overal te parkeren en prima passend bij dit klimaat.

Besluit één: ik ga kijken naar een brommer of een scooter. Paul en ik hebben een spaarrekening waar we beiden toegang toe hebben en ik zal hem een app sturen dat ik wat ga opnemen om een brommer te kopen.

Besluit twee: eventueel een kast kopen voor mijn kleding en spulletjes.

Besluit drie: zo snel mogelijk op Spaanse les gaan.

Ik moet om mezelf lachen, dit lijkt een beetje op toen ik uit mijn ouderlijk huis trok en op kamers ging. Ook toen maakte ik een lijstje met wat ik 'besluiten' noemde. Voor mij voelt dat wat vaster aan.

Niet zoiets van: dit of dat lijkt me een goed idee, maar van: dit ga ik doen.

Ergens kan ik het nog steeds niet geloven, de stap die ik gisteren genomen heb. Het lijkt heel erg op de families die in de jaren vijftig naar Australië en Canada emigreerden. Ook zij lieten alles achter om in een land terecht te komen dat ze niet kenden en waar ze niets hadden. Alleen de hoop om daar met inzet en hard werken, een nieuw en beter leven op te bouwen. Een toekomst die ze in Nederland niet hadden.

Ik heb deze stap ook genomen. Alleen heb ik hier al een huis en een liefde, die er alles aan zal doen om mij te helpen.

Als we allebei werken kunnen we nog wel eens terug naar Nederland.

Dat uitzicht hadden de emigranten toen niet.

Mezelf kennende houd ik er rekening mee dat ik heus nog wel een aanval van heimwee zal krijgen, net als de meesten die emigreren.

Maar daar zal ik mij doorheen moeten slaan.

Genoeg gepiekerd nu, geen problemen opzoeken die er (nog) niet zijn.

Eerst maar even in de keuken rondsnuffelen om iets van een ontbijt klaar te maken.

Al snel heb ik de koffie gevonden, die zet ik vast voor Aña. Zelf heb ik liever thee. In een kast ligt een brood maar dat is al weken oud en mik ik maar snel weg.

Ook de inhoud van de koelkast is óf bedorven óf zwaar over de datum. Er moeten dus nodig boodschappen worden gedaan.

Snel schiet ik wat kleding aan, grijp een tas en de sleutels die op een haakje naast de deur hangen, en loop naar buiten op zoek naar een supermarkt of zo. Dan realiseer ik me dat ik geen idee heb welke kant ik op moet lopen en ik mag niet de weg kwijtraken omdat ik nog niet weet wat mijn adres is.

Gelukkig zie ik een stukje verderop een wat oudere vrouw bezig met een matje kloppen.

In de afgelopen weken heb ik wel een beetje Spaans opgestoken en met handen en voeten vraag ik haar hoe deze straat heet en waar er een supermarkt of andere winkel is om de noodzakelijke inkopen te kunnen doen.

Gelukkig lukt dat beter dan verwacht en er blijkt aan het einde van de straat een kleine 'supermercado' te zijn.

Gelukkig heb ik nog wat contant geld in m'n portemonnee zitten want ik vraag me af of ik hier met mijn bankkaart kan betalen.

En weer word ik aangenaam verrast. De winkel is niet al te groot maar behoorlijk modern en ik kan er zelfs met mijn Nederlandse bankpas betalen.

Het blijkt echt een buurtwinkel te zijn van het type dat wij vroeger ook in Nederland hadden maar dat is verdwenen door de komst van de grote supermarktketens.

Een vrouw van ongeveer mijn leeftijd ziet mij zoeken naar wat ik nodig heb en vraagt mij of ik hier nieuw ben of op vakantie.

Mijn antwoord hierop in het Spaans is dat ik geen Spaans spreek.

Gelukkig spreekt ze goed Engels.

Ze blijkt jarenlang stewardess te zijn geweest voor een grote luchtvaartmaatschappij. Nu is ze getrouwd en moeder van twee kinderen.

We stellen ons aan elkaar voor. Haar naam is Maño.

Uit ervaring weet ik al dat ze mijn naam uitspreken als Poek in plaats van Puck.

Besluit vier: schaf jezelf een naam aan waar hier niet over gegrinnikt wordt.

Ik leg aan haar uit dat ik op vakantie totaal onverwacht stapelverliefd ben geworden en ik gisteren op de luchthaven, vlak voor vertrek, besloten heb om niet terug naar Nederland te gaan maar om hier samen een nieuw bestaan op te bouwen.

In Nederland zouden ze zeggen: “Doe normaal, een vakantieliefde is nooit blijvend. Daar geef je je bestaan toch niet voor op!”

Hier staat de romantiek voorop en vinden ze dit een gedurfde maar juiste beslissing.

“Dus je bent aan een van onze knappe mannen blijven hangen?”

“Nee, aan één van de knappe studentes.”

Ik blijf glimlachen en wacht op haar reactie. Tenslotte heb ik geen idee hoe de bevolking hier tegenover dit soort relaties staat.

Gelukkig reageert ze behoorlijk positief.

“Dan zit je in dit land goed. Twee mannen in een relatie wordt nog vreemd gevonden, maar twee vrouwen is geen probleem. Dat kunnen die macho’s zich namelijk heel goed voorstellen.

We moeten er allebei om lachen.

Ze geeft me een heel goede tip.

“Ga naar de lokale kerk. Zo leer je de mensen hier kennen en zij jou, wat ervoor zorgt dat je heel snel een deel van de gemeenschap hier wordt. En ga zo snel mogelijk de taal leren.”

“Dat van die taal was ik al van plan. De kerk is nieuw voor me.”

“De kerk is hier nog altijd een belangrijk middelpunt van de gemeenschap. Daar naartoe gaan wordt bijzonder gewaardeerd door vooral de vrouwen hier en die hebben het thuis voor het zeggen.”

Ze moet eigenlijk al weer snel naar huis, naar haar kinderen, maar ze laat nog even zien waar alles ligt en wat ik naast de basisdingen nog meer nodig heb.

Ik bedank haar voor alle goede raad en met een hartelijk ‘tot ziens’ nemen we afscheid.

Vrolijk loop ik terug naar, ja het is ons huis, maar het duurt nog wel even voor ik daaraan gewend ben. Geen haast, ik heb de tijd en er zijn tenslotte heel wat landen te bedenken waar ik liever niet zou wonen.

Ik voelde mij tenslotte al na een dag hier thuis, en dat was nog voor ik Aña ontmoette.

Na het ontbijt mijn ouders bellen, schiet er in mijn gedachten. Ik heb ze de hele vakantie al nauwelijks iets gestuurd. Alleen dat ik goed was aangekomen en het hier een mooie en fijne omgeving vond.

Thuisgekomen blijkt dat Aña als een echte studente nog steeds in diepe rust is, zodat ik vast het ontbijt klaarmaak.

Dit zijn de momenten waarop ik moet opletten geen moedergedrag tentoon te stellen.

Tien jaar leeftijdsverschil is niet raar, maar op de leeftijd van Aña soms goed merkbaar. Er zijn nog tienermomentjes bij haar te vinden.

Zo zachtjes mogelijk dek ik de tafel, zet thee, nieuwe koffie, verse broodjes met vleeswaren, kaas en natuurlijk Nutella op tafel. Nutella is voor mij nog steeds verbonden met vakantie. Vroeger toen ik met mijn ouders op vakantie ging in een caravan of tent, was Nutella altijd een traktatie die bij de vakantie hoorde en voor mij is dat zo gebleven.

Ervan uitgaand dat Aña wel een flink houten hoofd zal hebben na gisteravond schenk ik een glas vol met vers vruchtensap en neem twee paracetamolletjes mee voor erbij.

Voorzichtig ga ik op de rand van het bed zitten en zet het glas vruchtensap op haar nachtkastje.

Dan buig ik naar voren en bijt zachtjes in haar neus. Er komen een paar grommen uit haar mond en ze wuift me weg.

Dan is het genoeg, ik schud zachtjes aan haar schouder, net zolang tot ze haar ogen opendoet.

Ze komt van ver, dat is goed te merken. Het duurt even voor ze wakker is.

Met een: "Hier drink dit maar op!", geef ik haar het glas sap en de twee paracetamolletjes die ze braaf wegslikt.

Dan laat ze zich weer achterover vallen.

"Ohhhh, mijn hoofd doet zeer. Ik moet het ook niet meer doen. Julia zorgt er altijd voor dat ik teveel drink."

"Mocht je trek hebben, ik heb de tafel al gedekt. Het ontbijt staat klaar." Ik toon geen medelijden.

Met enig gekreun komt ze uit bed en loopt naar de tafel.

Maar als ze ziet wat er op staat neemt haar maag wraak voor alle alcohol en moet ze naar het toilet rennen.